

Előfizetési árak:
 Egész évre 6 frt — kr.
 Félévre 3 „ „
 Negyedévre 1 „ 50 „
 Egy órára 50 „
 Egyes szám ára 8 kr.

Kiadóhivatal:
 PÉCSETT, Széchenyi-tér 12-ik szám
 (Nádasy-féle ház)
 hová az előfizetések és a lap
 szétküldésére vonatkozó fölfele-
 lások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

(PÉCSI HIRLAP.)

Megjelenik hetenként kétszer: **szerdán és szombaton.**

Szerkesztői iroda:
 PÉCSETT, Széchenyi-tér 12-ik szám,
 hová a lap szemléi részét
 illető minden közlemény
 intéendő.
 —
 Kéziratok vissza nem adódnak
 —
 Hirdetések
 a kiadóhivatalban vétetnek föl.
 Előzetesek elfogadottnak még
 valamennyi könyvkereske-
 déshen.

Egyes számok kaphatók:

Weidinger N. utóda Domján I., Valentin K. fia (Széchenyi-tér), Engel Lajos (fő-utca), Hochrein József és fiai (Széchenyi-tér) Söhm Manó (fő-utca), papir- és könyvkereskedéseiben
 Mindezen helyeken előfizetések is elfogadottnak.

Mecsek-egylet, mint a Kárpát-egyesület pécsi osztálya.

Olvasóink tudják, hogy nem vagyunk barátai a nyakrafőre való egylet-gründölásoknak; a haszontalan egyleteket gyakran megcsipdésük s csak a hol praktikus vagy kulturális hasznot látunk az egylet működéséből, annak adjuk oda jobbnak és azt segítjük előre a sajtó hatalmával. A főt látható cím ismét egyletalakításra enged következtetni s a következtetés nem alaptalan: valóban egyleturalakításnak zászlaját bontjuk ki e cikkkel, melynek különben más alkalommal s talán más helyütt is, voltak előzői is, de a mely leginkább társaskörökben nyilvánított hangulatnak akar szóvivője lenni.

A ezüzből kiviláglik a cél is: a turistaság kultiválása. S ennek a célnak a jogosultságát — azt hisszük — fölösleges vitatnunk. A ki nem bír tudomással a művelt külföld ezernyi ezer turista-klubjairól, azok működéséről, ismét ennek nagy horderejű eredményeiről; a ki nem kíváncsi ki a négy fal poshadtt levegőjéből, a város izgalmas életéből, egészségtelen légköréből; a ki nem érzi szükségességét annak, hogy a mindennapi testi és lelki munka alatt följáratott idegeinek a szabad természet örök szépségű öleiben enyhülést szerezzen; a ki lelkét szórakoztatni, testét edzeni nem találja életszükségletnek: az ne olvassa tovább e sorokat, mert az haszontalanságot lát minden következő sorban: az maradjon meg tovább is az ő együgyű tunyaságában, szaporítsa

a test és lélek nélkül való ember-gépek sokaságát, hordja magában tovább is és örökítse át magából a jelen század betegségeit s adjon a jövőnek korcsosabb nemzedeket mint ő maga.

De a ki a saját s a jövő nemzedék testi épségével komolyan törődik, a ki a statisztikai adatok elrémítő tükréből látja a jövőt: az meg fog bennünket érteni, az tudja, hogy a testedző sportok bármelyikét is nem szabad kicsinylenünk, a „nevetséges“ epithetonnal megisztelnünk s a rovására olcsó élczeket faragunk; az tudja, hogy a turistaságnak mi a becsé s az a kibontott zászló alá áll.

Volt is több izben szó Mecsek-egylet alakításáról: de mint minden elsőben fölvetett nagyobb eszme, ez is egyelőre a fiókba jutott pihentetés végett. Most egy kárpát-egyesületi tag fölkereste soraival lapunkat, arra hiva föl a Kárpát-egyesület pécsi tagjait, hogy alakítsák meg az anyaelegesület pécsi osztályát, a Mecsek-egylet, melynek létesítése közóhaj tárgyát képezi.

A magyarországi Kárpát-egyesület 1873. évben történt megalakulása alkalomával országos jelleggel birt annyiban, a mennyiben hazánk minden vidékéről tömörültek össze tagjai a nemes cél elérésére; maga Pécs és vidéke is több mint 60 tagot szolgáltatott, kik az egyesület céljaihoz az évenként fizetett 2 frttal hozzá járultak.

Lassan-lassan azonban ezen eredetileg egy testet képező egyesület, az egyes vidékek szerint, azok szükségleteihez ké-

pest, több osztályokra oszlott szét; így míg a Kárpát-egyesület törzse a magas Tátra érdekeit ápolja, addig a Keleti-Kárpátok osztálya — a lipitói, iglói, a magura-javorinói, szittnyai, mátrai, vasvármegyei stb. osztályok s különösen a budapesti osztály — saját vidékeik érdekében működnek, a mennyiben a befolyó filléreknél csak csekély százaléka adatik át a törzs-egyletnek az általános cél előmozdítására, míg a nagyobb összeg az osztályok kezén marad, saját vidékük érdekeinek istapolására.

És ezen osztályozás rendkívül fokozta a kedvet a turisztikai-egyesületek tömörülésére, míg mint nálunk Pécset az anyaelegesületben való maradás — tekintve, hogy az egyesek csak ritka esetben élvezhetik az egyesület működésének eredményét, — bizonyos lanyhaságot szült, sőt többen ki is léptek az egyesületből.

Nagyon szükséges volna tehát, hogy Pécs és vidékeinek kárpát-egyesületi tagjai is most már mozogjanak s számukat a szükséghez képest kiegészítve, megalakítsák a Mecsek-osztályt.

Erdőségeink össze-vissza vannak szelvedve utakkal, melyek egyrészt a járatlan turistákat eltévesztik, másrészt művelés alatt álló tilalmasokba vezetik. Szükséges volna tehát egy oly uthalózat kidolgozása, mely a célnak megfelelőleg egyrészt elterelné a közönséget az erdőben levő tilalmasoktól, másrészt alkalmat adna természetirint kisebb és nagyobb turisztikai kirándulások rendezésére, mégis olyképen,

A „Pécsi Figyelő“ tárczája.

Nászúton.

Már csaknem tele volt a kupé, mikor a második esengetés után hangos bucsuszó s közbe még hangosabb bucsusókok vonták magukra figyelmlünket.

— Na ösém, aztán megbecsüld ám a feleségedet!

— Hogyne kedves apám uram!

— Jajh! kedves vöm, édes fiam, vigyázzon ám, hogy valami vonatösszeültkezés ne legyen!

— Majd utána nézek.

— Isten veled Ilka! — Szervusz ösém!

— Szerencsés útát!

Végre megjelentek az ajtóban az elbucsztatott utasok: egy kis fúrge asszonyka meg egy magas, barna férfi, a ki nem a legbarátságosabban tekintetett hely után a megtölt kupéban. Biz itt nem a legkényelmesebb nászutas az esik!

A fatum tette-e, vagy a kedélyes passasérok gonoszkodása — az asszonyka nem a férjé mellé, de még csak nem is vele szembe ült le,

hanem a túlsó padon, az ellenkező sarokhoz közel, egy esinos képű, fiatal, bajszos rácz barát melé.

A vonat megindult, füttyölt, dübörgött, megállt, megint neki lődült; a fiatal ment a maga útján, a maga módja szerint.

Én szemben ültem a fiatal férjjel, láttam miként komorul el mindig jobban, miként búzza össze sűrű, fekete szemöldéjét, mikor az asszonyt beszélgetni látja a fiatal baráttal.

De nem is esoda, ha bosszankodott; ráczul beszéltek, a mi maga elég nagy bűn Magyar országban — kivált ha az ember nem érti; ő pedig nem értette.

Meg akartam szegényt vigasztalni, azt hittem majd elvonom onnét a figyelmét, ha beszédbe ereszkedem vele.

— Ne nyissuk ki uram az ablakot?

— Mi közöm hozzá!

Igaz, hogy semmi köze hozzá, de ez mégis csak impertinens grombaság!

Megint csak neki fogtam másodszer is.

— Önnek talán nincs melege?

Erre már nem is felelt, de olyan baziliskus szemeket vetett rám, hogy a harmadik kérdést már nem mertem megreszkírozni.

Bizonyosan nagyon melege lehet! Fűt neki a felesége, meg a barát.

Egy kis állomás volt közbe; nem szállt ki senki. Mentünk tovább.

Az asszonyka már egészen összebarátkozott a baráttal, olyan bizalmasan voltak, miutha már régi ismerősök lennének. Vajjon miről beszélhetek?

Ugy látszik „Miközöm ur“ is ezt szerette volna tudni, mert már nagyon nyugtalanul fészkelődött a helyén, a mivel azt nyerte, hogy a szomszédja tyunkszemére hágott, a ki is ezen nyájaskodásra akkorát bődült, mint egy behemót; pedig csak földesur volt.

— Pardon!!

— Huhh! Persze most pardon; a ki megáldotta! Sssssz! Kutya fűle meg a farka! Hát nincs az urnak szeme?! Nem lát az ur? Mi?!

— Hát az ur nem látja, hogy van szemem! — ordít rá nagy nyájasan a tyunkszemek taposója.

— Nos ha önnek van szeme, hát nekem még tyunkszemem is van.

Erre aztán elhallgattak, úgy látszik megjedtek egymástól.

— Itt az alagut! — kiáltja valaki s csak-

hogy az erdőségekből ne lehessen el-
tvedni.

Ezen utak, a mennyiben már létez-
nek, megjavítandók, új utak várandók és
utmutatókkal lennének ellátandók.

Az egyesület működésének ki kellene
terjednie a Mecsek egész területére Bük-
kösdtől elkezdve egészen Nádásdig s egy
fővonallal kötvén össze e kettőt, oda tö-
rekednie, hogy az összes jelzéseknek ez
legyen kiindulási vonala. Meg kellene ál-
lapítani a menedék-házak (gunyhók) he-
lyét, számát s azok megépítésére töre-
kednie.

Üszeköttetésbe kellene lépnie az egyes
erdőtulajdonosokkal s hatóságokkal mun-
kálataik engedélyezése és megkönnyítésére.

Meg kellene alkotni az úgynevezett
'iskolai karavánokat' s ezzel módot nyuj-
tani a gyermekeknek a szabad lég s erdő-
ségeknek okszerű (és nem kárt okozó)
élvezetére s a turistaság megkedvelte-
tésére.

Ezen s egyéb számos teendők kö-
zött föl kell különösen említenünk, hogy
e társulat volna hivatva Szent-Kuton a
klimatikus gyógyhelyet fölláttítani, vagy
legalább az ahhoz szükségelt előmunkála-
tokat megtenni.

Az erdélyi Kárpát-egyesület nagy-
szabeni osztálya csak 98 taggal rendelke-
zik, mégis megtette már előmunkálatait
egy klimatikus gyógyhely fölláttításához
egy oly vidéken, a hol furdó furdót ér s majd
minden község adja a legjobb és legkü-
lönbözőbb ásványvizeket.

Pécsnek sem szabad tehát hátrama-
radnia, az alap a Kárpát-egyesület pécsi
s vidéki tagjaiban meg van. — Vidékün-
nek vannak gyönyörű erdők, köztük szép
s nagy fenyvesek, különösen a Jakabhegy
mögötti területeken; vannak üde források
nagy mennyiségben, nagyszerű magaslati
s kilátások, zordon sziklabérczei, omladé-
kai, érdekes barlangjai, meg hegyi tava
is, legkülömbféle kőzetei, gazdag faunája,
alkalmas talaj, jó s könnyen járható utak
késztéséhez; a már fönnálló vadászlatok
eddig is menedekhelyül szolgálhattak; szó-
val az egész vidék alkalmas arra, hogy
azon a turistaság ne rendszeretlenül, —
mint jelenleg — hanem egyesület vezetése

alatt okszerűen és kellő fegyellemmel ápol-
tassék.

A cél, miért e sorokat írtuk, nem
volt egyéb, mint figyelmeztetni a közön-
séget, hogy a turistaságnak az emberi
test fejlődésében, erősödésében, az egész-
ségnek fontartásában s ápolásában hatal-
mas szerepe jutván, Pécs vidékének ked-
vező viszonyait használjuk föl annak ápolá-
sára s talán fognak találkozni, kik
érdemesnek tartandják e kérdést vita tár-
gyává tenni s tán fog találkozni városunk-
nak egy vagy több tekintélyes s befolyásos
polgára, kik kezükbe vendik az ügyet,
megalakítják s egyuttal újja teremtik azon
társaságot, melyet nemcsak a kor igényei,
de az élet és egészségünk fontartása s
ápolása, lelünk fölödítése, testünk megéd-
zése mulhatlanul megkívánnak.

ORSZÁG-VILÁG.

Vasárnap nyílt meg Aradon az alföldi
és délmagyarországi általános kiállítás, mely
teljesen bevaltotta a hozzáfűzött reményeket. A
kiállítás szerény keretek közt is tökéletesen hü
képét mutatja az alföldi és délmagyarországi me-
gyék ipar és gazdasági termelésének. A külön vo-
naton érkezett Baross miniszter 10 órakor nyitotta
meg a kiállítást hosszabb beszéd kíséretében s
ezután megkezdte körútját, mely a kiállításnak
minden legkisebb részére kiterjedt. A miniszter
ezután a városházára ment, hol őt a kereskedő
ifjak kongressusa várta, melyet szintén nagyobb
beszéddel nyitott meg. Már most a esinosan
megalkotott kiállítás nyitva áll a nagyközönség
előtt s bizonyára mindenki, a ki csak teheti a
közelbi vidékek lakói közül, nem fogja emulasz-
tani megtekintését.

Græczban is megüyt egy kiállítás, a
stajerszági országos kiállítás, melyet maga a király nyitott meg hétfőn reggel.

E hó 15 én Budapesten tartandó szinés-
zeti kiállításra is nagyban folynak az
előkészületek. E kiállítás, mely Maria Valeria
főhercegnő vednöksége alatt nyílik meg, a
városligeti művészesarnok helyiségeiben fog meg-
tartatni. A rendezők ez épületet a magyar gé-
niusz ünnepi termeiv alakították át, melyekből
meggyőződhetünk, hogy a magyar színművészet
egy század alatt csaknem utolérte a nyugati
nemzetek féltredes haladását. A benyíló folyó-

sótól jobbra és balra két terem áll egymással
szemközt, melyek mindegyike egy-egy színpadot
ábrázol. A jobboldali a drámai, a baloldali a
népszínművi színpad; mindkettő megfelelő, kasi-
rozott figurákól készített alakokkal benépesítve.
A korridorok falait díszes keretekben régi szin-
lapok fedik el. Külön terem lesznek Blaha
Lujza, a Telegi-par és Prielle Kornélia dícső-
ségének szentelve. Egy más nagyobb terem
Jókai és Jókainé, Szigligeti, Szatlmáryné, Ta-
massy és Hollósi Kornélia emléktárgyait fogja
tartalmazni. Ezenkívül minden nevesebb művész
és művésznő arcképei fognak függni különböző
helyeken.

A budapesti vakok országos önképző-
seglőző- és nyugdíjintézete is szándékozik kiállítá-
st rendezni. Azon tárgyakat akarják kiállítani,
melyek segélyével a látóképesekkel nem ren-
delkezők oktatását, a művelődésben való előmoz-
dítását eszközlik. Ha e kiállítás tényleg létesül,
úgy első lesz a maga nemében.

Úgy látszik, a fiánczok is készülnek va-
lami kiállítást rendezni, legalább ilyenre enged-
nek következtetni azok a czíra papírszalagok,
melyek a kiállítási tárgyak esinosító díszítésének
motivumai után szülvé, mindig több fajta
szívarokat kezdenek körülövezni. Eddig csak a
Regalia büszkélkedett ily vitézkötésnek, de
ezentúl már a Regalia de la Reine és a Prin-
cessas szívarok is ilyen módon föléltve fognak a
fogyasztók kezei közé jutni. Csak az a baj, hogy
minként a kiállítási tárgyaknál is gyakran a
hiányok elfűdésére szolgál a díszítés, úgy e szí-
varok is a legnagyobb valószínűség szerint —
mint már a Regalitalnal tapasztalhattuk — ara-
nyos papíroveikért fűstjöknek finomságot adják
esérébe.

Könnnyen elviselhetnénk ezt a financiaiális
operációt, ha mindenki olyan szerencsés volna,
mint az az aradi poigar, a ki a napokban 35
millió dollart örökölt egy ausztráliai rokonától.

Meg az államnak is milyen jól esnék ilyen
örökség! Mennyi különböző fajtaju póhtelt ma-
radhatna az által dugaszban! Az persze bizonyos,
hogy mind a pénz hadi ezélokra fordítatauk,
mert hat — fenyeget a muszka. Maga az orosz
ezár különbben minduntalan leghatarozottabb béke-
nyilatkozatokat tesz mindenfelé; csak úgy lat-
szik Bismarck akarja megzavarni a békét, mert
mindent előkvet teleretlen dühében a leköszön-
tetése miatt, hogy aláassa a hármasszövetséget.
Nyilatkozatait, melyeket egyre-másra bocsát vi-
lagga, még Oroszországban sem fogadják a
legjobban.

A bulgáriai viszonyok csak oly bizonyta-
lanok, mint azelőtt voltak. A napokban erős
sürgönyváltas volt Bécs és Berlin között a bul-
gáriai ügyben, de valószínűleg igen kevés erede-
ménynyel. A fejedelem még mindig utazgat; az-
alatt odahaza lazító proklamációkat iparkodnak
terjesztani, melyek fölszóltják a népet, hogy a
fejedelmet s a miniszterelnököt vessék börtönbé,
s azt tegyék a kormány élére, a kit Oroszország
szemeli e célra. A kormány mintegy 10 000
drb ilyen proklamációt koboztatott el.

Az oroszok most Finnországgal akarnak
egyezeséget kötni a vám és pénzügyi dolgokban.
Az erre kiküldött bizottságok sok kérdésben már
megegyezésre is jutottak.

Vilmos német császár e hó 3-án hagyta el
Ostendét, a hol őt Lipót belga király, a flandriai
gróf és Balduin herceg a legnagyobb fény-
nyel fogadták. Százeker ment az idegenek
száma, kik e nagy ünnepeyre még a szomszéd
országokból is odagyűlekeztek e kikötővárosba.
A belga nép egész lelkesült volt a német csá-
szár iránt.

Az amerikai háborus viszonyok még egyre
tartanak. Argentínában bár már létrejött az

ugyan nem sokára olyan sötét lett, mint egy
koporsóban, — ha rajta van a födele.

Elesendesült minden, csak a barát és ba-
rátneja fölül hallatszott valami susogás.

— Czupp!!! — ez is onnét hallatszott.

— Mi volt ez? Csók? Mi lenne más? Ki
volt az? Ő? Ki volna más? Ezek a kérdések
fordultak meg fejében és böhötöleg a tyuksze-
mek patronusának a fejében is; mert mikor
kiértünk az állóvárból, már ott állt ököre szor-
ult kezekkel a barát előtt.

— Páter! Betelt a mérték! S ezen axioma
bizonyítékaul olyan egészséges két arcuzula-
pást utalványozott ki a szegény barátnak, hogy
tudom syrmiumi püspök korában is megemlített.
— Asszony, feleség, készüjl! A legelső
állomásnál kiszállunk!

— Kérek goszpodine! — jajgatott a má-
sodbérmált barát — nem én irtek. Jaszam sem-
mit meg se tettem.

— Micsoda?! Semmit?! Hát ki suttozott
itt előbb a feleséggel? Hát ki csókolta meg
előbb a feleségemet? — larmázott a „Miközöm
ur“ és tenyereit gyanusan hordozta a megré-
mült áldozat orra előtt.

— Bogo, goszpodine, hallgasson engemre!

Isten nyeznám én megtette pusztit, megtette ez
ni! — nyögte ki siralmas hangon a szegény és a
reverenda zsebeknek mélyéből egy kotyogóst
huzott elő; kivette a dugóját — most is ugy
czuppant — és engedtelőleg nyujtotta a hara-
gos Lohengrin felé.

— Szilviorium benne megvan. Ucses?

— Mit? — Hát ez szolt ugy? — hebegé
ez megzavarodva, — és az a csuha — akarom
moudani reverenda mozogott ugy? Bocsánat
uram! . . . De hát te Ilka, miről beszéltelek
itt olyan bizalmasan?

— A tisztelőndő ur a szülőföldemről való;
tudod, a honnét a papa már öt éve eljött lakni.
Az otthoniakról beszéltelek. Egészen elfeledtem
bemutatni; de miért is ültél olyan messze!

— Tiszteleendő uram! Százeker bocsánat!

De azért átszállunk egy másik kupéba, ugye
Ilka? — sugta oda a feleségének.

— Oh te kedves! Czupp!!!

Ez már igazán czuppant.

— Csak tudtam lenne, — dörmögé a tisz-
telendő uram, a képét dörszölve — hogy így is,
ugy is kikapom, jasz Boge! megtenni igazán
próbáltam is volna.

Naszódi István.

egyezség a kormány és a lázadók között, a nyugalom még nem állott helyre; a vasúti sinek több helyen fölszaggattak, úgy hogy katonaságot kellett kirendelni védelmükre. A bankok és üzletek nyitva vannak, a tőzsde még zárva van. A köztársaság most majd még jobban meglesz akadva pénzügyével, mint volt a háború előtt. Az angol és francia kormány ugyanis kártérítést kíván a köztársaságtól azon károkért, melyeket az Argentínában lakó angol és francia alattvalók szenvedtek a háború folytán. E két állam követelése mintegy 50 millió dollár rög, melyet mindegyik áron meg szándékoznak kapni, mert úgy az angol, mint a francia kormány flottáját a buenos-ayresi kikötőbe rendelte kirendelni támogatására.

San-Salvador köztársaságban egyre tart a háborúsodás, mely jelenleg inkább belháború jellegét viseli magán. Azon tábornok ugyanis, ki a Guatemala elleni harcra volt kirendelve, e helyett saját fővárosát támadta meg mintegy 2000 felfogadott indiánnal, s ezekkel a laktanyákat elfoglalta, több házat kirabolt. Nem sokáig ürvendhetett azonban a győzedelmek, mert pár napra reá vetélytása, egy másik tábornok, kiverte a fővárosból.

A kolera a nagy melegség folytán egyre terjed; pár helyen már Franciaországban is följepett. Úgy Portugáliában, mint a Suez mellett vesztégyár rendeltetett el.

H I R E K.

(A vidéki gazdaközönseget)

— tekintet nélkül arra, vajjon olvasó-e lapunknak vagy sem — tisztelettel főkérjük, a gabona állásáról, a termésre való kiállításokról, esetleg természeti veszedelmekről és nagyobb károkról hetről-hetre sziveskedjenek lapunkat értesíteni. Ez által — ha minél nagyobb kiterjedési körből érkeznek hozzánk hiteles tudósítások — kölcsönösen tudomást szerezhetnek vidéki gazdáink a más környezeten levő állapotokról, a mely tájékozás, hogy fölöttébb fontos a gazdára nézve, magyarázunk sem kell. Tudósításokat levélben vagy egyszerű levelező-lapon köszönettel fogad a

„Pécsi Figyelő“

szerkesztője.

(A királyleány esküvéje)

Röviden jeleztük mult számunkban a nevezetes esemény megtörténtét, melynek folytán királyunk ifjabbik leánya nevévé lőn Salvator Ferencz főhercegnék. A királykisasszony, Maria Valeria, egyéb tulajdonságain kívül már azért is kiválóan kedves volt a magyar nép előtt, mert nevelítésének nagy részét magyar földön, magyar embertől (Rónay Jácint püspök) nyervén, a magyar nemzet iránt mindig nagy rokonszánval viseltetett és viseltetik, miért is jó szolgálatot véltünk tenni olvasóinknak, ha az eszküvőből bővebben megemlékezünk.

A lakodalmi ünnepnek gyönyörű idő kedvezett. Már a kora reggeli órákban hullámzott az ünnepiesen bitózott közönség a gyönyörűen földsített utcákon, melyek során az összes ablakok tömve voltak nézőkkel. Az utak mentén, a melyeken a lakodalmas menet elvonulandó volt, már nyolcz óra után elhelyezkedtek a sorfalat álló bányászlegények, veteránok és erdeszek csinos egyenruhákban. A templomban a közönség, mely csak belépő-jegy előmutatása mellett bucsított be, már igen korán gyülekezni kezdett, hogy lehetőleg jó helyre tessen szert. A padokat nagyrészt hölgyek foglalták el elegans utcaizai öltözékekben, kalapban. Ötven ischli pár népülötzetben állott sorfalat a templomban. 9 óra 30 perczkor érkeztek meg ide az uralkodóház vendégei Gmundenből és

Traunkirchenből a pályaudvarból érkezésen a templomhoz hajtottak, hol ezen idő tájt már valamennyi meghívott vendég egybejött és a részükre előre főtartott helyeket elfoglaltak. Ünnepi csend uralkodott a pazar pompával díszített templomban. Az oltártól balra nagy arany bársonyszék állt egy imaszámoly mögött. Ez imaszékek az uralkodó páré s a völégény szüleié voltak. Egy kis kő után két hasonlóan piros bársonnyal bevont pad következett és ezekkel átellenben további két hasonló pad volt a legmagasabb vendékek számára. Mindezt délszaki nővények, narancsiak öveztek, melyek sárga gyümölcse kikandikáltak a levelek közül. Az egész szentély néhez bársony szőnyeggel volt borítva. Közepén imaszámoly állt a jegyesek számára. Az oltárlepesök előtt oldalvást hat széket várta a kísérő notagánj. Reggeli 8 órakor Mayer udvari lelkész eszásári villában csendes misét mondott és a jegyeseket megáldozta. A nászmenet 1/10 órakor indult az udvari villából. A tiz zart kocsik, melyekbe mind fehér lovak voltak fogva, meglehetősen lassan haladtak a templom felé. Miután magas vendégek, kik elől ifjú leányok virágokat száltak, helyeiket elfoglalták és a mátkápar az oltár elé lépett, kezdődött az esketési szertartás, a melyet Doppelbauer dr. linczi püspök végzett Mayer dr. udvari lelkész, Cecone udvari káplán és Weinmayer ischli plébános segédlete mellett. A menyasszony ült, mellette állottak a vőlegények, míg a völégénytől jobbra a nyoszolyóleányok foglaltak állást. Minthogy az uralkodóház valamely tagjának egybejöveése csak az uralkodó hozzájárulásával és beleegyezésével történhetik, esketési tanuk vagy másnagynok sem szokásosak. A püspök olvasta beszédjét, a mely a házasság szentségéről és fontosságáról szolt s ezután a jegyes párhoz a szokásos kérdéseket intézte, melyekre a menyasszony és völégény hangos igennel válaszoltak. A menyasszony ez alkalommal mélyen meghajtotta magát szülei felé. A mint az esketés be volt fejezve, Maria Valéria kezét esókölt szüleinek, a kik megcsókolták leányukat. A király és királyné nagyon zokogtak. A völégény szülei megölelték és megcsókolták menyüket és fiukat. A király és királyné hasonlóképp atölelték és megcsókolták vejüket, Salvator főherceget. Harsozó orgonaszó mellett hagyta el a nászpet a templomot. A nászmenet lépésben a gyögyteremhez kocsizott, miközben a közönség közt levo magyarok éljenek. A többi meghívott vendégek a templomtól hosszú kecsesorban az „Erzsébet“ fogadóba hajtottak, a hol harom éttérben 106 személyre miasal dejeuner volt terítve.

(A „Pécsi Dalárda“ egri dalala.) Lapunk szerkesztőjétől, ki a pécsi dalárdával, mint annak működő tagja, Egerbe utazott, a következő sürgős levelet kaptuk a lap zártakor:

Az egri út a „Pécsi Dalárda“ előtt ép oly feledhetetlen emléktől lesz, mint a külföldi körút, azzal a különbséggel mégis, hogy a mostani kirándulás még emlékezetesebb teite az erkölcsi diadalon kívül az a páratlan, magyaros vendégszeretet, melyre még a legveresebb reménytek sem számítottak. Mert az valóban meghalad minden képeletet. Az út élményei, melyek az Egerig utazást élénkítették, nem e levél keretében valók; azokról — ha az egri napok el nem nyomják teljesen emlékeimből az előttük történeteket — más alkalommal s más helyen írok; most csupán az Egerben lefolyt ünnepségekről kísérlek meg valamit írni, ha ugyan betűkbe lehet szedni azt a magasztos ünnepelést, melyben az egriek a „Pécsi Dalárdát“ részesítették. Egerbe — kis komikus asúti intermezzo miatt egy órai késedelemmel — szombat este nyolcz óra körül érkezünk. A vasúti pályaudvar, a pályaház ablakai zsúfolásig tömve a legintelligensebb közönséggel, még a pályaház és szomszédos vasúti épületek tetejete is tömve emberekkel, künn a pályaház előtt ember ember hatán. S ez a rengeteg emberáradat, mikor a vonat beszuogott az állomásra, véget érni nem akaró lelkes éljenzéssel, sűrű virágzóppal fogadta. A kiszálló dalárokat egy pillanat alatt körülfogta az áttörhetetlen sokaság s úgyis olva

a tenyerén vitte az „Egri Dalkör“ elé, mely Hoffer Károly „Isten hozott daltestvérek“ című dalával fogadott bennünket. A dal végeztével Szederkényi Nándor orsz. képviselő, a nagy végrehajtó bizottság elnöke, magyaros zamat, kevés szavalt, de annál melegebb, igaz érzelmeiből sugalt beszédet intézett a „Pécsi Dalárdához“, a mire Jilly alelnökünk felelt, kinek beszéde közben három gyönyörű egri hajladon megkoszoruzta a szalagoktól angy is görnyedező zászlónkat. A tömeg pedig ujjongott, kendőket lobogtatott, éljenzett, tapsolt — szüntelen; mi könyes szemekkel, lélekben teljessen megindulva, némán állottunk e mámorító lelkesedés árja közepében s egy pillanat alatt szertettük volna ölni egész Eger városát. Az egrieknek — látva a köny gyönyögnyét szemünkben, szintén köny szökött a szemükbe, és mi mind sirtunk örömlünkben, esókolóztunk — az Isten tudja kikkel, öleleztünk soha nem látott emberekkel, de a kiket rögtön megismertünk s rögtön megszerettünk.

Mi aztán elénekeltük rövid jelöngket s hogy-hogy sem, egyszerre csak künn találtuk magunkat a pályaház előtti téren, számokkal ellátott kényelmes fogatokon, melyek egy neegyed órai uton folyvást beláthatatlan ember tölt között vonultak be lassan a városba. Utontúlén folyton éljenek fogadtak bennünket, virágot száltak kocsinkba, míg csak a mindenfelé föllobogózt városba értünk, a hol ki-kit a kijelölt szállására vitt a hazigazdája. Este a „Korona“ vendéglő kertjében Eger összes intelligenciája által látogatott vacsorát ettünk, ittünk, tősztoztunk, énekelünk és táncoltunk végig a szives vendéglátás, a lelkesedés oly fényes megnyilatkozásai között, a minöben még egy győztes hadsereg sem részestül. Vasárnap délelőtt a város nevezetességeit tekintettük meg, este pedig az „Egri Dalkör“-rel, zászlók alatt a szinkörbe vonultunk jövetelünk tulajdonképeni célját, a jótékonyezélú hangversenyt megmegtartandók. A szinkör — a kábító hőségben is — zsúfolásig tömve volt. Már napokkal előbb nem volt jegy kapható még kétszeres árárt sem, s a legtöbb előkelőség is kénytelen volt beállani ingyenes publikumnak s a szinkörön kívül a térségen halgatói meg azt, a miért Eger közönsége százával tödult a szinkör deszka-falai közé. Mikor a függöny fögördült, perczekig tartott az éljenzés meg a sűrű virágzópar s csak sokára foghattunk a program első pontjába, Huber „Ébresztő“-jébe, melyre olyan taps és éljenzés riadt föl, hogy a deszka-alkotmány ijedten rezzen össze, mi magunk is megalva állottunk a virággal borított szinpadon s kérdőleg néztünk egymásra, vajjon csakugyan a dalunk idézhethe elő ezt a nem is zajos tetszést, haem szent örjöngést, mely rajongó tombolásával határt nem ismervé öntötte ki lelkesedését. És ez a fanatikus hatás kísérte a többi darabokat is: mint a „Fájó emlékek“, „Virena“, „Sárga csikó“, „Tünde szép“ és „Epijog“. Közben énekelte az „Egri Dalkör“ is egy népdal-egyveleget, melyet oly szép szabatsosággal, angyi magyaros zamattal és oly bajos könnyedséggel adott elő, hogy mindnyájunkat magával ragadott s mi is a szinpadon rengő tappsal sagittattunk a közönség tapsát és éljenét szaporitani úgy, hogy derék daltestvéreink kénytelenek voltak a dal megismételni. Végül aztán velünk együtt énekeltek a Hoffernek „Busan dalol“ kezdetű népdal-átíratát, melyet szintén meg kellett ismétetni, mert a közönség addig meg sem mozdult a helyéről, míg a két egyesített dalkört nem látta ismét helyére állani. A bucsu ismét oly zajos és hosszantartó volt, mint az első föllépés. A hangverseny után ismét a „Koronába“ vonultunk, a hol jagy ven-

dégség várt reánk reggelig tartó tósztozással, énekléssel és tánczozással. Hétfőn — terv ellenére — egyetlen ember sem bontakozhatott ki a vendégteret ölelő karjai közül, mert az itteni tüzoltó-egyesület a saját helyiségében fogva tartott vendégeit. Szóval a „Pécsi Dalárdának” kijutott a vendégségből, az önzetlen igaz szeretetből, mely ugyszólván minden egzrel testvérekévé tett bennünket s a melynek melege oly nehézzé teszi ránk nézve a válas pillanatát s oly édessé a visszaemlékezést az egri na pokra. Testvéri utolsó csókokot izzó parázsával ajkunkon kiáltjuk feletek innen a messze Baranyából s annak irántatok mindig hálás szék-városából: éljen Eger, éljen annak minden nemes szívű polgára!

— (Termények állása a vidéken.)

Eger ágról írja tudósítónk: A buza és rozs mind minőségre, mind pedig mennyiségre nézve kielégítő. Egy kereszt (20 kéve) 5—6 és némeleg gazdánál 7 nyolczadát is fizetett. Az árpa haonlókép igen jól fizet. A zabot most hordják be. A többi veteményeknek azonban a most uralkodó szárazság igen sokat ártott. A kukorica csak száradni kezd és alig egy méter magas. Burgonya és borsó alig van; takarmány répa sem igen lesz, ugy egyeb takarmányok is igen gyeren vannak, ugy hogy igen sok gazda már most kénytelen jószágait szénával etetni. A szőlő még jól állanak s eddig a penész-betegség sem mutatkozott.

— (Vörös kakas.)

Szombaton éjjel utáni 1¹/₂ órákor tűz ütött ki városunkban. Blauhorn Izidor fűszerkereskedőnek a Majláth-téren levő üzlete melletti raktárában elhelyezett árucikkek között pusztítottak az emésztő lángok. Segítség csakhamar érkezett egyrészt a közeli kávéházban mulató fiatalok részéről, kik közül egyesek a legnagyobb buzgósággal hengergették ki a petroleumos hordókat és egyéb megmenthető arcomagokat, másrészt az idejekorau megjelent tüzoltóság részéről, melynek sikerült a tüzet lokalizálni. Természetesen akadtak olyan mentők is, kik egy-egy szálamirudat vagy tügezkoszort mentettek meg a — saját gyomruk számára. A különböző módokon megmentett tárgyakon kívül az egész raktár leégett. A tűz hirtelen elterjedését főleg az okozta, hogy nagyon is sok volt a raktárban az olyan láda, melyek csupa szalmával és papirossal voltak megtöltve. — Az elégett tárgyak különben biztosítva voltak.

— (Országos vásár.)

Az idei nyári országos vásár, a havi-baldogasszony-hetivásár, mely a pécsiék legkeresettebb és legkifizetőbb vásárjuk szokott lenni, a legszebb időben nyílt meg hétfőn. Az égen alig mutatkozott egy pár felhőszelvény, a nap forró sugarai minden akadály nélkül süttögettek a vásárra nagy mennyiségben felhajtott lovakat és szarvasmarhákat, s a nagy tömegekben felhalmozott egyéb vásári cikkeket. Bár a nagy meleg erősen megizzasztotta a vásárlókat, s kívánta le róluk a kabátokat s minden fölösleges takarót, ez a vásárlási kedv semmit sem apaszott; annál kevésbé, mert rendes szokás szerint ott állottak bosszu sorban a laczkonyhák, hők mindenki kedve szerint lehithette magát a hideg sörrel.

— (Véres verekedés.)

Tegnapelőtt éjjel kísértek be a város házára egy Petzkó nevezetű, szabolcsi illetőségű egyént, ki a pécsvaradi országút melletti téglalégtetőnél levő oszár-dában véres verekedést inscenizott. Társait, kik vasasi lakosok voltak s a kik bőségesen el vannak látva minden fajtájú késszűrésokkal, úgy hogy közülök az egyik már nagyon közel áll halálához, a kórházba szállították, míg Petzkót a helybeli rendőrségnek adták át.

— (Kossuth Lajos nyaralása.)

Kossuth Lajos az idei nyarat állandóan a legjobb egészséggel tölti, a mi módot ad neki arra, hogy nyaralását változtatás tegye. Már több kies vidéket meglátogatott, most pedig Turinót 50 km.-nyire fekvő főis olaszországi városkában

lakik e hó 14-ike óta. Állítólag ugyanitt fogja tölteni a nyár hátralevő részét.

— (A havi-baldogasszonyi búcsu.)

Rendesen ez a leglátogatottabb búcsúja a városnak, melynek egyik régi fogadalmi napja a Havi-bold. Asszony ünnepe. Ezrével sereglett a nép föl a hóhegyre a kápolnához, hová reggel 6 órákor Tróll Fereaz praeciatu vezetése alatt nagy búcsumenet vonult a lyceumi templomból. Egész délelőtt tödalt a közönség föl és alá a hegyen, melynek látogatóit tetemesen megugyobbították a többi plébániákból és a vidékről is fölvonuló búcsumenetek. Még a késő délután is ott fogta a hullámzó tömeget, melynek üdülésére már az előtte való uapon föltűttek a különböző élvezeti cikkek ellogyaszására szolgáló sátrak. Nemcsak e szellős alkotmányok tulajdonosainak, hanem a tettyei korcsárosnak is bőven kijutott a búcsuból, mert hát a közönség e mondásnak: Imádkozzál és dolgozzál! — utóbbi részét az ilyen búcsu alkalmával rendszeren ugy szokta fölfogni, hogy a fogaival és a nyeldeköljével szükséges munkát a végeznie.

— (Diszlivészet a pécsi polgári lövész-egyletnél.)

Vasárnap e hó 3-án a pécsi polgári csevlövész-egylet által tartott diszlivészetnél 790 lövés tetített s ezek közül két szeg- és 6 négyes lövés esett. Díjakat a következők nyertek: 1-as díjat a legtöbb körülövésért 20 lövés közül Kaiser Henrik, a többi díjakat, ugyancsak 20 lövés közül Ivics Antal, Saághi Gyula, Orbán Márton, Barnaky Gyula, Vyda János, Reisch János, Reiser Nándor, Beck Gyula és Zelus Gyula. A díjat a legjobb szeglivésért Kész István nyerte, a következő legjobb szeglivésért Beck Gyula lőtte.

— (Előadás a phylloxera elleni védekezésről.)

Sillay József pécsi szőlőbirtokos vasárnap délután 3 órákor a város házközülyési terében tartotta előadását a phylloxera elleni védekezés terén nemrég tett körutazása alkalmával tapasztalt észleleteiről. Bár épen nem mondhatjuk, hogy a helybeli szőlősgazdák valami nagyon tekintélyes számmal lettek volna képviselve ez előadásban, de a megjelentek száma mégis elég nagy volt ahhoz viszonyítva, hogy minő látogatottságnak örvendenek a kormány által megbízott szakértők ilyen előadásai, melyeken majdnem csodaszámba megy a meghatalban akad hallgatóság Sillay beszéde magában foglalta mindazt, a mit a phylloxera által lepett szőlővidékeken a védekezés különböző módjairól s azok eredményeiről személyesen tapasztalt. Valami új, eddig még ismeretlen dolgot természetesen nem mondott, de nem is volt szándékában mondani, mert egyedül célja az volt, hogy személyes tapasztalatainak fölörölésével győzze meg a valóról hallgatóságát, mely a sok különböző oldalról kapott, gyakran egymással homlokegyenest ellenkező információk folytán már jórészt ki sem ismeri magát a phylloxera elleni védekezésben. Beszédének elején fölörrolta mindazon akadályokat, melyek útjában állanak a helyes védekezés alkalmazásának és melyek között legnagyobb baj a hitlenség az egyes módok hasznosságával szemben, a mire nézve különben igen nagy befolyást gyakorol egyrészt azon körülmény, hogy rosszabbnál rosszabb tanácsokkal csak úgy árasztják el a közönséget, másrészt pedig, hogy természet-szerűleg senki sem szeret igen áldozni olyarra, a minek eredménye legalább is bizonytalan. — A gyérités hasznosságát föltétlenül elismeri. Előadja, hogy a budai szőlők közül csakis azon hat szőlő maradt épségben, melyekben gyéritettek. Ezen védekezési módot Pécsét csak egy pár helyen üzük rendszeresen, pedig csak ép ez a rendszeresség jár a kellő eredménnyel. Az ő tulajdonát képező Gründler-féle szőlő, melynek különben a gyéritésre igen alkalmas talaja van, az általa rendszeresen végbésvitt székéne-

gozós folytán egészen jó lábon áll, míg a szomszéd szőlők mind tönkre mentek. Az amerikai szőlővesszők szerinte csak a vesszőkereskedés előmozdítására, pénzszerezésre valók. Hogy az állami telepeken elültetett amerikai vesszők oly szépen diszjenek, ennek magyarázatát abbau találja, hogy ezeknek mind ki nem zipolyozott szűztalaj jutott. A homokos talajt igen alkalmasnak találja a phylloxera elleni védekezésre. Véleményeinek igazolásaképp fölörrolta mindazon tapasztalatait, melyeket Budán, Farkasdon, Székesfehérváron és Keeskeméten szerzett. Mindezen helyeken úgy találta, hogy a gyéritést nagy haszonnal üzük s hogy a homoktalaj nagyon alkalmas a szőlőtökének a phylloxera elleni mentességére. Végül megemlítette, hogy az esetben, ha városunk székéneke-raktárt állít föl, egy holdnak gyéritési költsége évenként átlag 27 forintba fog kerülni, a mi önmagában véve nagy költség ugyan, de számba sem jöhet azon előnyökkel szemben, melyeket az illető szőlősgazdának nyújt. Gyériteni minden évben, trágányi pedig minden harmadik évben szükséges a szőlőket. Beszédének végeztével dr. Zaray Károly iparkamari tükár az egybegyűlt közönség meleg köszönetét fejezte ki Sillaynak előadásáért, melyhez mi csak azon megjegyzéssel járulunk, hogy bárha még sok ilyen férfi akadna városunkban, ki ennyire szíven hordja a közérdek ügyét.

— (Katonazene a honvéd hadgyakorlatoknál.)

A folyé évben Pécsét tartandó nagy honvéd-hadgyakorlatoknál e hó 14-étől 20-áig az 52. gy. e. zenekara fog a sátoztáborban elhelyezett honvéd-csapatokhoz beosztani.

— (Bányászerecsétlenség.)

Már múltkor emlitettük, hogy a szabolcsi közsébanányában, melyet a dunagőzhajózási társaság bérel a pécsi székesegyháztól, három embert ölt meg a bányalég robbanás. A budapesti kir. bányakapitányság a szerencsétlenség okának megállapítása végett egy hivatalnokát a helyszínére küldte. A július 29-éről 30-ára virradóra északra ismét egy bányászerecsétlenség történt a pécsi közsébanánya és téglagyár társulat által aknázott szászvári közsébanányában is. A bőségesen ömlő bányalég tizenegy munkást elkábított. Három közülök már meg is halt, öt a halállal vívdók. A szerencsétlenek segítségére siető bányászok közül is többet beteggé tett a mérges gázok belélegzése. A vizsgálatot itt is megindították.

— (Tűzesetek a vidéken.)

Szerdán délután Szaik községben egy földműves szalmakazaja gyulladt meg s teljesen le is égett. — Pénteken Németh-Bólyban az uradalmi érdekezeti hivatal mellett levő istálló teteje égett le.

— (Kinevezés.)

A kömvesek, kőfaragók és csok ipari képzettségének megvizsgálására Pécsét alakított bizottságnak elsőkévé Kovácsy Kálmán építész-mérnök nevezett ki.

— (Alkalmi lopások.)

„Alkalmom szűli a tolvajt” — tartja a közmondás. Ilyen alkalom szokott lenni uagyon sok egyére nézve az országos vásár, melyet rendszerint föl szoktak használni a vigyázatlanabb vásárosok és vásárlók kizsebelésére. A mostani vásáron is több olyan embert csipelt el a szemes rendőrségünk, kiknek rendes foglalkozásuk abból áll, hogy másoknak zsebeiből pótolják ki azt, a mi az övékből hiányzik. Egy nagybuzerű lopás is történt a vásártéren hétfőn éjjel, a mikor egy Jenei Mihály nevezetű kárpitósunk, mi alatt ez sátrában az aznap elért szép eredmények fölötti tudatában nyugodalmassan élvezte a szép álmokat, ismeretlen tettes mintegy 300 forintot tartalmazó pénztárcáját a maga birtokául megszerezte. Már többeket tartóztat-

tak le ez ügyben, de a valódi tettesnek még nem akadt biztos nyomára. — A havi-bold-asszonyi bucsu alkalmával is történt egy pénz-tárczalopás. Ugyanis bizonyos Kovács Anna nevezetű asszonyt, mikor ép az oltár előtt ajátoskodott, könnyítettek meg egy 7 forintot és egy zálogedűlat tartalmazó pénztárczával. E tett elkövetőjét sem sikerült mindeddig kipuhatolni.

— **(Phylloxera.)** Ezen, ma már a lapokban országszerte állandó rovat alatt ismét szomorú hírt hozunk. Ugyanis — mint bennünket legújabbban értesítenek — Helefa, Pusztafalu, Varasd, Rácz-Mecsek és Lovászhetény községekben konstatáltatott a vész nagymérvű föllépte. — Bárna mondhatjuk, hogy nincs megyénkben egyetlen bortermő község, mely a phylloxera nem pusztította. És ezen, óriási mérvben terjedő vésszel szemben a megye törv. hatósága oly lanyhán jár el, mintha nem is ezen megye lakóinak megélhetése forogna kockán. Bizony e tekintetben tanulhatnánk a szomszéd Tolnamegyétől.

— **(A kir. táblák decentralizációja.)** Az új királyi táblák elnökeit, mint értesülünk, már ez évi október hóban fogják ki nevezni s ezután teszik majd közzé a kivévezt elnökök a pályázatot a bírói és egyéb állásokra. Az új táblák 1891. évi május hóban fogják megkezdeni működésüket.

— **(Az önkéntes tűzoltó-egyletek)** száma a vidéken egygyel ismét szaporodott. Miként Vörösmartról írja tudósítónk, az ottani önkéntes tűzoltó-egyletnek alapszabályait most hagyta helyben a miniszterium. Ez egyelőt ugyan már a múlt év március havában alakult meg, csakhogy az előbbi főszolgabíró úgy látszik kevés érzékkel viseltetett az ilyen hasznos dolgok iránt, mert az alapszabályok irodájában heverték a restanciák között mindaddig, míg a helyébe jött új főszolgabíró segített a dolgok s azokat megerősítette. Az egylet különben szépen erősödik, a menyiben a község nagy áldozatokat hozott a tűzoltói célokra. Beszerzett ugyanis a község egy 9 méter szívócsővel bíró fecskendő 120 méter nyomó tömlővel ellátva s ezen kívül több száz forintot érő felszereléseket. Az egyletnek 35 működő tagja, kiknek betanításására a község annak idején a budapesti tűzoltóságól hozatott egy ügyes szakértőt, 80 pártoló és egy alapító tagja van. Csak a németsegnék használható fiatal tagjai mutatnak föllépő közönyt az egylet iránt.

— **(Richter A. lovardája)** folyton latogatottságnak örvend, a mit még is érdemel, mert úgy a föllépő társulati tagok, mint az időmitott lovak érdemesek a megtekintésre. A lovarnok közül különösen Fanny és Miczi kisasszonyok, a férfiak közül Eduardo és a dummer August aratnak tapsokat. Ügyesek a Brothertestvérek bohóc-mutatványai hangszerekkel. Maga az igazgató pedig mint kitűnően gyakorlott lóidomító említendő meg. — Legközelebb egy zulucaffog föllépui, ki a légornazásban mutat bámulatos dolgokat.

— **(A Duna vizállása.)** Mohácsnál folyton kisebbedik. A múlt hétfő óta, a mikor 527 cm. volt, negy apadás állott be, úgy hogy szombaton már csak 442 cm-nyire magasán állott a víz. Ennek következtében az árvízvédelmi munkákat is beszüntették.

— **(Ménlovak beszerzése az állam számára.)** A földművelésügyi miniszterium országos létesítési osztálya fölhívja mindama tenyésztőket, kiknek három és fél évet betöltött, de a nyolcadik évet még nem hajadt ménlovak van és azt eladni óhajtják, hogy ebbeli szándékukat annak kitértetésével, hogy a ménlokv mely vármegyében, mely városban, községben, vagy pusztán áll, továbbá az eladási árt is, az

alulírott osztálynál — (50 kros bélyeggel ellátott beadványban) — legkésőbb ez évi augusztus 20-ig jelentésk be. Az eladandó ménlokat a bejelentések mérvéhez és a bejelentők lakóhelyéhez képest, úgy mint tavaly, ismét egyes központokon fogják bizottságilag megsemlélni és az egyezkedés után azonnal megveszik és átveszik; — 165 cenziméternél alacsonyabb ménlokat nem vesznek meg, kivéve, ha az egyed kitűnő minősége a megszerzést kívánatosá teszi. A megvásárolt ménlokat vételárát az átvétel után lehető rövid idő alatt abban az adóhivatalban fizetik ki, mely az eladó kijelöli.

— **Hátralékos előfizetőinket tisztelettel kérjük miszerint tartozásaikat minél előbb küldjék be, nehogy kénytelenek legyünk a lap további küldését beszüntetni.**

TÖRVÉNYKEZÉS.

Jegyzéke

a pécsi kir. törvényszék mint büntető bíróságnál 1890 évi augusztus hó 4-étől 7-éig nyilvánosan megtartandó végvártárgyalásoknak.

Augusztus 7.

4299. Kásásdi József ellen szándékos emberölés miatt.

4549. Harczó Miklós István ellen szándékos emberölés miatt.

VEGYESEK.

— **A főfajásnál,** melyet a megzavart emésztés (székrekedés) idézett elő, a valódi, Brandt Richard gyógyszerész féle svájci labdacok (dobozonekint 70 kr. a gyógyszerárakban) 10 év óta a legbiztosabb, legkellémesebb s legalkalmasabb gyógyszernek bizonyultak.

KÖZGAZDASÁG.

— **(Az immunis homoktalajú szőlőtelepek)** mikénti megállapításának és szőlő vessző forgalom tekintetében ily telepek számára biztosított forgalmi kedvezmények szempontjából való nyilvántartásának szabályozása tekintetében a földművelési miniszter rendeletet boesatott ki a törvényhatóságokhoz, melyből a következőket emeljük ki: Tekintettel arra, hogy az immunis homoktalajú szőlő-telepek ezután a filloxera pusztításai által megsemmisített szőlőink rekonstrukciója szempontjából kiváló fontossággal fognak bírni, miután csakis az ilyen területekről lesz szabad a filloxera által még nem fiziatál határokbá akár európai, akár amerikai fajta sima szőlővesszőket szállítani: ennél fogva kívánsága a miniszternek az, hogy az ilyen telepeknek megfelelően ellenőrzött jegyzéke minél előbb és minél hitesebb módon összeállítsák és ez a törvényhatóságoknak, valamint az érdekelt közönségnek rendelkezésére boesátathassék. Ugyanazért a miniszter értesíti a törvényhatóságokat, hogy mindazon vidékeken, a hol egyáltalán immunis fűthomok talajú területek vannak: a legkiterjedtebb módon közhírré teendő az, hogy a hol valakinek ilyen immunis homoktalajú szőlőtelepe van, vagy ilyen talajban szőlőtelepet kíván léteíteni és e telepen a szőlővessző forgalmat szabályozó körrendelet értelmében szabadok nyilvántott sima vesszőforgalom kedvezményét igénybe venni óhajtja; és a kinek ennél fogva kívánsága, hogy telepe a hivatalosan immunis homoktalajúknak konstatált telepekről vezetendő és nyilvántartandó jegyzékbe fölvéssék: az illető — ez évben legkésőbb augusztus hó végeig, jövőre pedig évenként legkésőbb június hó végeig előterjesztendő kérvényben kérelmezze kérdéses telepeinek megvizsgálását.

CSARNOK.

Ártatlanul.

— Elbeszélés. Írta Karay Anna.

(Folytatás.)

Ezalatt Herbert távol, távol onnét szintén azon a ponton állt, hogy megőstüljön. Nem ő maga, atyja választott neki arát, egy gazdag, szép ifjú leányt, kit távolról rokonság is fűzött hozzájuk.

Herbert atyja kedvéért beleegyezett a házasságba, nem mintha Matild tude szépsége a legesekélyebb szikráját a szerelemnek keltette volna benne; beleegyezett volna, akárkit választott volna neki, hanem mert azt hitte, úgy könnyebb lesz felednie.

Az ő látszólag rideg, jégkéreggel bevont szíve is egy árnyékot őrzött, melyet nem volt képes, bármit igyekezett, onnét kitépni.

Atyja egyre nőgatta, kérje már meg Matild kezét, Herbert mindig megígérte készségeben, de mindig a következő hétre halasztá. Azon a tagyos jégkéregben belül egy bájos árnyék körül még mindig melegséget érzett, sajnálta azt a másik szegény leányt, arra várt, abban reménykedett, hogy majd talán kihül.

Magánosan szivarozva ült íróasztalánál egy napon, midőn halk kopogtatás után fölnyit az ajtó s ujon szegődött szobaleányuk lépett be rajta.

— Mit akar? — kérde Herbert, a leg tekintve föl a könyvről, melybe jegyezgetett.

— Emlékszik-e még rám uram? Herbert tagadólág razta meg fejét.

— Hat Egerváry Henriette kisasszonyra emlékszik-e? Éu voltam ott a szobaleány abban az időben, midőn ön mint vőlegény járt a hazhoz.

Herbert haragosan vonta össze homlokát.

— Mi közöm nekem ahoz?

— Boesánatot kérek bátorságomért, — ugyan hogy hagyhatta ott azt a szép, kedves, áldott jó teremtest?

— Mi köze magának ahoz? — riadt föl Herbert még haragosabban.

— Igaz, nincsen hozzá semmi közöm. Ne haragudjék alkalmatlanokdásomért, megyek már.

Herbert föluggrott s megragadta karját.

— Maradjon. Mit akar róla mondani?

— Semmi újságot. Evek óta nem láttam, de évek óta nyomja a lelkemet az a gondolat, hogy talán öntudatlanul én is részes vagyok a szegény kisasszony boldogtalanságában.

— Dehogy boldogtalan! — susogá Herbert guynos mosolylyal.

— Bizony boldogtalan! — felelé a leány.

— Éu voltam, ki fölemeltem a földről, midőn a póstás egy névjegyet hozott neki — bizonynyal öntől — én voltam, ki hallottam az előszobából azt a szívszakgató sikolytást: — anyam!... elhagyott ártatlanul!...

Herbert izgatottan járt föl s alá.

— Beszéljen, beszéljen — sürgette a leányt.

— És akkor az a gondolatom támadt, hogy talán ebben a játékban is egy bizonyos úrnak — Baioğ Ödönnek a keze működött közre.

— Hat ismerte őt?

— Ismertem, úgy mint macskát az egér.

Lesett régm, hízeltget macska módra, házasságot ígért és én bolond hittem neki s csak akkor nyílt föl a szemem, midőn végre nem lévén többé szüksége reám, mint egy kifacsart citromot eldobott magától. Most is hallom azt a lelketlen, guynos kacaját, melylyel fogadtott, midőn figyelmeztettem ígéreterére. — Oh te bolond! csak nem hihetted komolyan, hogy egy csalédet nőül veszek? Nem vagyok én napszámos, suszter, vagy favágó!...

— Hat miért üzte e kegyetlen játékot velem? — kérдем kétségbeave.

— Mert ez életemhez eszközzel volt szükségem...

— Nem mondta el mi volt a célja? — kérde Herbert a leány előtt megállva.

— Nem uram. Attól a naptól fogva, hogy én elutazott reám sem nézett többé. Sokat törpöngtem én is azon, hogy mi célja lehetett neki velem? míg végre az a gondolatom támadt, hogy talán az önök elszakításában voltam az eszköz...

Herbert elfordulva a leánytól halálsápadtan nézett ki az ablakon, aztán megfordult a remegő hangon kérdezve:

— Isemri ezt a dalt; „Lehullott a rezgő lyárfa levele?”...

— Hogyne ismerném! Mikor az a nyomorult talákozni akart velem, mindig ezt a dalt fűtyülte a kapu előtt. Ez volt a jel, melyre...

— Elég! — kiáltá Herbert magánkívül — menjen, mert ha még tovább beszél, megölik.

Midőn egyedül volt, homlokára kulcsolta kezét leborult asztalára.

— Oh Henriette, Henriette, meggyerhetem-e még a te halálra sebzett szíved bocsánatát!...

Remegő kézzel búzta ki fiókját és irni kezdett egy levélpapírra lázas sebesen.

Midőn elkészült, becsügette az írását.

— Add e levelet a póstára rögtön és esomagolj, délután elutazom.

— Ah Henriette, Henriette, — sobjáta ismét összekulcsolt kezekkel, — meggyerhetem-e még egyszer a te ártatlanul halálra sebzett szíved szerelmét!...

VI.

Térjünk kissé vissza történetünk elejére.

A főérdész levette az állványról fegyverét s fűtyiyenve kutyájának, vadászni indult, hogy előzze lelkének komor, féltékeny gondolatait. Henriette lekísérte s azzal a szándékkal ment a ház előtti virágágyak közé, hogy ezután olyan lesz, mint férje kívánja, esacsofogó, feleség, gondatlan asszony; azzal a szándékkal ment oda, hogy most mindjárt megkezdi a dalolást, hadd őrljön Ákos neki. Igen, dalolni fog. Ne szégyenithesse meg többé azzal, hogy az erdei márdárka jobb felesége a párjának, mint ő neki...

De mit daloljon? Az a sok, sok dal, a mit tudott, mintha mind kirepült volna fejéből. Egy sem jutott eszébe.

Gondolkodva szedte egy virágzó rózsafáról a hernyót s száraz leveleket, arca hirtelen földelre s megesendült ajkain ez a dal:

„Megolvastam egy rózsafán száz rózsát,
Századikát elküldtem én tehozád,
Századikba beheltem lelkemet,
Küld vissza hát, ha nemszeretsz engemet...”

Egyszere megszakadt a dal. Henriette nyomott kebelével fölsóhajtott. Azokra a rózsákra gondolt, melyeket egykor Herberttel egymásnak adtak... Ilyen szépek, ilyen illatosak voltak azok is egykor. Aztán elvesztették először színüket, aztán illatukat, sárgás barna zörgő vakok lettek, — végre a szél széthordta elégett hamvukat... semmivé lettek... semmivé... Pedig csakugyan a lelke is beléjük volt helve...

Elengedő a virágos ágat, tekintete a szép erdei lakra esett s ő tovább énekelt.

„A mi hazunk fölött csak egy csillag van,
Annak a csillagnak sok igrigye van;
Irgyeitek tölem azt a csillagot,
A mely az én életemre ragyogott...”

— Oh hogy verje meg a hatalmas Isten, a ki megbígyelte! — tört ki kebeléből önkénytelenség, hosszu fohász, — aztán mintegy megbánuva azt, leereszté összekulcsolt kezét s halak, szomoruan susogta:

— Tan jobb is így... hisz nincsen nekem okom panasznra...

A lenyugvó nap fényárral vette körül magat, karcsu alakját; Henriette összekulcsolt kezét lankadtan leeresztve álmódzó tekintettel nézett a lenyugvó nap felé és tovább énekelt a harmadik versszakot.

„Alkonyatkor jöttem én a világra,
Alkonyat volt egész életem világa,
Alkonyatkor hagyott el a kedvesem...
Alkonyatkor végy magadhoz Istenem!...”

Henriette úgy érzé, hogy bánja szemét a nagy fény, lesütötte a földre és pilláin két ragyogó könnyesepp jelent meg...

— Oh Istenem, Istenem, ilyen szomorú dallal akarom én földvidítani a — férjemet!... Szegény Ákos! az erdei madarak, melyek elégedettek a tésekben, melyet fáradsággal építettek, melyek szeretik egymást — ugy-e, hogy azok nem így danolnak?...

Csapongó jókedvvel kapott egy gyorsütemű vidám népdalba és dalolta, dalolta tiszter is egymással.

— Jó estét gyermekem, milyen jókedvű vagy! — szolt édes anyja hozzá sietve és megölelve őt.

— Kedves anyám, nincsen nekem okom szomorúságra. Ákos szereti, ha dalolok. Hanem mond, nem tudsz te valami bűvös szert, vagy italt, a mitől én megint piros lehetnek? Ákos nem szereti, hogy halovány vagyok.

— Nekem nincs oly szerem. De ugy hiszem, ha állandóan ilyen vidám maradsz majd csak visszatér arcodra is lassankint a pir.

— Bár visszatérne! — sobjáta az csendesen. Aztán figyelve emelte újat ajkaihoz.

— Ez az Artemis ugatása... Ákos jó haza... Addig hát így segítünk a hányon — és fogva kis zsebkendőjét erősen megdörzsölte vele mind a két arczát.

Anyja hangosan főkaczagott.

— Oh te bolondos leány! — akarom mondani: asszony! Hányszor elvesztetem még ma is, pedig mástel este, hogy férjhez mentél. De nem csak én. Ime nézd, ma reggel egy levél érkezett a te leánykori ezimetre. A ki írta, bizonyonyal rég és messze elszakadhatott tőled, mert még mindig csak Egerváry Henriette kisasszonynak ezmez.

— Valami régi iskolatársnő, — szolt Henriette alig tekintve a levélre és gyorsan zsebébe dugta. — De most kissé magadra hagylak anyam, Ákos ele futok. Azt mondta, a jó asszony kikíséri a férjét s eleje fut, ha jő... Mindjárt jövünk. — Ezzel könnyedén végigszaladt a rózsatajk között az érkező elé.

Csak másnap, midőn valamiért zsebébe nyúlt, akadit kezébe a levél. Közömbös arczal tepte föl, de midőn a megszólítást elolvasta, midőn a rég nem látott vonásokat fölismerte, minden ízében remegve roskadt egy székre s háromszor is kezébe vette, míg végre képes volt végig betűzni.

„Kedves, édes, jó Henriettem! — Remeg a kezem, eg a fejem, alig vagyok képes s sorokat leírni. Kedves, legdrágább angyalom, milyen gyalázatos módon bántam veled! Meg tudod-e nekem bocsánatni? Meg tudsz-e bocsánatni a megtérő bűnösnek, a bolondnak, ki inkább hitt egy nyomorult gazembernek, mint a te őszinte, egészen két szemednek? Feleljsd a mit keresésig, enged jóva tenem vetkemet, oly szép, oly édes, oly boldog lesz jövünk! — Levelemmel csaknem egyidejűleg én is utra kelek, hogy előszóval könyörögjem ki szíved bocsánatát s hogy azt meggyerve, rögtön föl-huzzam utadra a jegygyűrűt, melynek rég egybe kellett volna már bennünket fűzni. — Bocsáss hát meg, szeress ismét és tedd menyországgá az én kietlen, szomorú életemet!...”

Henriette ülőből leesett a levél, zibbadtan meurenen nézett le rá sokáig, — aztán ő is utána esett és átvizesedett a papír forró könyűtől.

Majd erőt véve magán, fölkel és letörülte könyves arczát. Eszébe jutott, hogy ő már asszony, hogy neki férje van s egy férjes asszonynak más férfit könnyeznie — szentségtörés... Letörülte könnyes arczát és fölsóhajtott.

— Keső... késő!... A virágot, mit eldobtál magadtól, fölvetta más és a keblére tűzte... Neked többé ránkény sincs jogod, — miért dobtad el?... Oh most már későn, későn keresed, többé föl nem találod ez életben soha...

Kiment a vendégre, hogy a hűs erdei szellő eltüntesse arczáról a könyvek nyomát.

Távol, a gyalogut kanyarulatánál egy magas férfialak közeledett, szürke vadászruhában, puskával a vállán.

Henriette kivette kebléből a levelet és foszlányokra tépve odaszórtá az ut porába.

Bement és onnét beültől látta, hogy a férfi megáll a levél foszlányai előtt, nezi figyelmesen, arca elspad és mint a kit valaki üldöz, sebes léptekkel tör be az áthatlan reugetegbe...

Henriette arczát két kezébe sülvesztve, újra fölsóhajtott.

— Késő... késő!... A virágot, mit te eldobtál magadtól, fölvetta más...

Aznap este a vacsora után Ákos neveve így szolt:

— No ma aztán eredeti egy vadászt látam az erdő mélyén. Képzeld, egy férfit, a ki — sir... Attól ugyan két lábra állva öltögethették nyelvüket az őzek, nyulak s a szalonkak bátran megcsipkedhették füleit. Mint egy anyamasszony odatamasztva fejét egy fa törzséhez, eltakarva arczát zsebkendőjével sirt kérszese. Puj! mily neveltséges egy siró férfi! Mondd Henriette, nincs igazam?

Henriette úgy érzé, hogy szíve gyors lüktetése elfojtja lélekzetét, egy percig nem tudt felelni.

— Ne esufolódj a férfi-könyvel, — szolt aztán halkán, jóslatszerben, — mert nem vagy biztosítva róla, nem-e fogsz sirni valaha... A férfi-könyvek nem mindenkor a férfi gyengelel külségét bizonyítják, hanem igen gyakran a fájdalom óriási nagyságát is jelentik. Nincs oly erős lélek, mely meg ne törnek az ereje fölötti nagy tehertől. Ne esufolódj, ne gunyolódj a férfi-könyvel, igaz, hogy még nem sirtál életedben, de vagy-e biztosítva róla, hogy nem-e fogsz valaha?...

Ákos arca melyen elkomorult, halgatagon járt kis ideig föl s aly a szobában. Aztán megállt az íru nő előtt.

— igazad van — szolt — nem vagyok biztosítva róla, hogy nem fogok-e sirni valaha. De ez csak egy esetben lehetne. Hanem akkor minden könyveseppem kínosabb lenne egy halálnál. Mert akkor mi attá d kellene sirnom és — szegye nemben.

Henriette lángra arczal ugrott föl helyéről s emelt fövel szorítá meg férje kezét.

— Akkor ne félj, mert biztosítva vagy, hogy nem fogsz sirni ez életben soha...

(Folyt. köv.)

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Harmadéves. Az „Azienda” nevezetű biztosító társaság nem létezik többé, mert beolvadt a „Phoenix”-be. Ez utóbbinak főügynöke Lauber Rezső.

P. V. A kérdett egyen már jó pár hónapja nem foglalkozik a hírlapirással. Jelenleg a hosszabb és kurtabb számok megjegyzése s az azoknak megfelelő poros és kevésbé poros akta-csomagoknak előteremtése és rendezése képezi fő gondját — a vármege levéltárában. A képviselőjelöltségről valószínűleg ő magának van legkevésbé tudomása; — ezt különben sem jelenlegi állása, sem szerénysége nem engedné meg. bár a főkélekek: a természetes ésszel párosult kitűnő beszédképesség és a nagy hazaszeretet megvannak benne.

Tudóhajos. Azon űn legkevésbé se esodálkozzék, hogy a multkori panaszlevélnek semmi hatása sem lett — megszokott dolog ez már azoknál a jó városi uraknál. Mi törődnek ök azzal, ha a sétatérén jarkálók akár kilőszámra kénytelenek kiköpöködni a szájukba jutott por adagokat, vagy ha a katonazenekarnak minden szerszáma bedugul is attól a porral készült vastag-levegőtől — főleg mikor meg oly nagyon messze van a következő választás ideje. Mi azt hisszük, hogy újságot egyáltalában nem is olvasnak, legfőkébb csak sajtót takarnak belé. Talán már el is felejtették az olvasást abbéli nagy buzgóságukban, hogy mennél kevesebb dolgunk akadjon. Mi megteszünk minden lehetőt, hogy tette ébresszük öket, de hát úgy látszik hiába.

Gabona-árjegyzék

Pécs sz. kir. városában 1890. évi augusztus hó 2-án tartott hetivásárról.

Az árak métermázsánként szamítottak.

Buzza	őszi	7	—	—	—
	tavaszi	—	—	—	—
	új	6	70	—	—
Közteszeres	ó	6	3	—	—
	új	6	—	—	—
Rozs	ó	—	—	—	—
	új	5	80	5	60
Árpa	őszi	5	—	—	—
	tavaszi	6	60	6	50
	új	—	—	—	—
Zab	őszi	—	—	—	—
	tavaszi	6	20	6	—
	új	—	—	—	—
Bukkony	széna	—	—	—	—
Repeze	ó	5	80	5	60
	új	—	—	—	—
Kukorica	ó	2	80	2	50
	új	—	—	—	—
Szalma	ó	2	30	2	—
	új	—	—	—	—

Kínalat: erős (mindegy 600 gabonakösi velt a piacon.)

Laptulajdonos: **NAGY FERENCZ**
Felelős szerkesztő: **HAKSCH LAJOS.**

Hirdetések:

Eladó

Pécssett, az indóház-utczai 21. számú

emeletes ház,

mely még 6 évig adómentes és 7° felül jövedelmez.

Bővebb felvilágosítás ugyanott az emeleten szerezhető.

2973. tk. 1890 sz.

Árverési hirdetmény.

A dárdai kir. jbiróság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy dr. Kiss Emil dárdai lakos végrehajtának Fejes József és neje kopácsi lakos-ök végrehajtást szenvedök elleni 15 frt 73 kr. tökékövetelés és járulékai iránti végrehajtási ügyében a siklósi kir. jbiróság területén levő Kopács községben fekvő a kopácsi 81. sz. tjkvben felvett 113. hszsz 59. sz. ház és 346. hszsz. kentre az arveési 417 friban ezenel megallapított kikialtási árban elrendelte, és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az **1890. évi október hó 1 ső napján d. e. 10 órakor Kopács községben a községi irodában** megtartandó nyilvános árveresen a megallapított kikialtási aron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándéközők tartoznak az ingatlanok becsarának 10 százalékát vagyis 41 forint 70 krajezart készpénzben, avagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszeri rendelet 8. §-ában kijelölt övadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervenyt átszolgáltatni.

Kelt Dárdán a kir. jbiróság, mint telekkönyvi hatóságnál, 1890. évi június hó 28 ik napján.

Balasko János,
kir. jbiró.

Hirdetések

igen előnyös áron vétetnek fel kiadóhivatalunkban.

A legolcsóbb, legjobb és kipróbált
Barthelnek eredeti carbolineumával
barnára való hemizolása által tartósan megvédetnek a kerítésök, fészerek, rakttarak, kocsi, gazdasági eszközök, padlók stb. **röhadás, gomba, korhadás és fergék elleo.**
Istállók általa deszinfectáltaknak. 1 ko. elegendő 6 □ méterre. Ut. sítás ingyen. Földművelésügyi miniszeri rendelet 8. §-ában kijelölt övadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervenyt átszolgáltatni.
Carbolsav. carbolmész. kocsikenőcs legolcsóbb áron Árúsítóknek engedély.
Michael Barthel & Comp. vegyészeti gyárni
Regensburg—Bécsben X., Keplergasse 20 (alapt. 1781.)

725. sz. p. 1890.

Árverési hirdetmény.

Ezennel közhírré tétetik, hogy a m. kir. tanulmányalap tulajdonát képező, baranyamegyei Hird. község határában fekvő, az I. számú telekjegyzőkönyv 1. sor 135-ik helyrajzi szám alatt felvett s a hitelesített urbéri birtokkönyv szerint 298 □ öl kiterjedésű

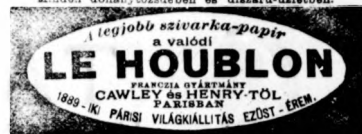
faraktár-hely

a Nagyméltóságu vallás és közoktatásügyi m. kir. ministerium 1890. évi április 27-én 18570. szám alatt kelt magas rendelete folytán, zárt ajánlatok elfogadása mellett, nyilvános árverés útján, a Nagyméltóságu Ministerium jóváhagyásának fenntartásával — örök áron el fog adni.

A szabályszerű 50 kros bélyeggel és 10°, bánatpénzzel ellátott zárt ajánlatok, melyekben kiteendő, hogy az ajánlattevő az árverezési feltételeket ismeri és magát azoknak aláveti. **f. évi augusztus hó 16-án délelőtt 11 órakor,** mikor a szóbeli árverés is megkezdődik, a pécsváradí kir. közalap erdőhivatalnál benyújtanak. Későbbben beérkező ajánlatok figyelembe nem vétetnek. Az árverési feltételek a pécsváradí kir. közalap Erdőhivatalnál a hivatalos órák alatt bármikor betekintheők.

Pécsvárad, 1890. évi augusztus 1-én.

Minden dohánytösdében és díszárú-üzletben.

Poraktár: KANITZ OTTÓ és társaság BÉCSBEN.

8937

1890 sz.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvevszek mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Baranyamegye gyám-pénztára végrehajtának Lemmert Janos püspök-laki lakos végrehajtást szenvedök elleni 400 frt tökékövetelés és járulékai iránti végrehajtási ügyében a pécsváradí kir. jarasbiróság területén levő P.-Lakon fekvő a p.-laki 46. sz. tjkvben felvett 149. hszsz 59. házra 449 frt becsarban; az 51. hszsz. kentre 20 friban becsarban; az 1598. hszsz. fekvőségre 169 friban becsarban; a + 1158. hszsz fekvőségre 154 friban becsarban; 1184 hszsz. fekvőségre 51 friban becsarban; 1285. hszsz. fekvőségre 183 friban becsarban; az 1758. hszsz. fekvőségre 57 friban becsarban; a 2107. hszsz. fekvőségre 97 friban becsarban; az 1881. évi 60. t. cz. 156. §-a értelmében; a 335. sz. tjkvben felvett 1636. hszsz. fekvőségre 34 friban becsarban; az 1881. évi 60. t. cz. 156 §-a értelmében, tehát nemcsak végrehajtást szenvedettet illető részére, hanem a tartulajdonosok: Ott Maria férj Lemmer Janosnet ugy Hofstädter Eva férj. Ott Janosnet illető részére, valamint a 446. sz. tjkvben felvett 1—20. soroz. alatti telki birtoknak Lemmer Janosnet illető fele részére 787 friban becsarban mint ezenel megallapított kikialtási árban az árveres elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok **1890. évi szeptember hó 5-dik napján d. e. 10 órakor Püspök-Lak község házából** megtartandó nyilvános árveresen a megallapított kikialtási aron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándéközők tartoznak az ingatlanok becsarának 10° at, vagyis 44 friban 90 krt, 2 friban, 16 friban 90 krt, 15 friban 40 krt, 5 friban 10 krt, 18 friban 30 krt, 5 friban 70 krt, 9 friban 70 krt, 3 forint 40 krajezart és 78 forint 70 krajezart készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42-ik §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszeri rendelet 8. §-ában kijelölt övadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervenyt átszolgáltatni.

A pécsi kir. törvevszek mint telekkönyvi hatóság Pécssett, 1890. évi június hó 10-ik napján.

Lukrits István,
kir. törvevszékí bíró

M. kir. közalap ker. Erdőhivatal.

TAIZS JÓZSEF

könyvnyomdája, nyomtatványraktára, és könyvkötészete
Pécsett.

Ajálja jól berendezett könyvnyomdáját és
könyvkötészete minden e szakmába vágó mun-
kák elkészítésére.

**Könyvtárak bekötése olcsó áron
elvégeztetik.**

Nyomtatványraktár és írószerek árjegyzéke
kivánatra ingyen és bérmentve.

A cs. és kir. kiz. szab.

Herzog Sándor gyárai, Bécs, I., Graben, Bräunerstrasse 6.

szállítanak elismert legjobb minőségű

Mosógépeket,

(Strakosch és Poner
szabadalmazott)

facsarógépeket,

ruha-mángolókat,

vasalógépeket

sat.

Csatorna-zárakat,

önmozgású,

legjobb védelem

áradás ellen,

patkányokellen,

csatorna-bűz ellen.

Meidinger-kályhakat

egyszerű és díszes kiállításban.

szabályozható

töltő-kályhát,

Caloriférest,

központi fűtéseket,

szellőztető készülékeket.

Eladás jótállás mellett. — Képes árjegyzékek ingyen és bérmentve.

BUDAPEST SZÁLLODA

BUDAPEST,

IV. Bécsi-utca 2. szám.

Alólirottak van szerencsése a

„BUDAPEST SZÁLLODÁT”

Bécsi-utca 2. szám

ezennel a legmélyebben ajánlani. Szállodám a város központján áll és minden vasúti állomásról a társasköci és lovasutak által kényelmesen és gyorsan elérhető. A „Budapest szállodában” nincs étterem és így ugynevezett zeneestély sincs, tehát zavartalan éjjeli nyugalom; továbbá a személyzet csakis minden emeleten egy szobaleány és egy bérsozolgából, ki a podgyászról is gondoskodik, áll. Ezen rendszabály által annyit takarít meg az utazó borralvalóban, a menüiben más szállodában a szoba kerül. Másrészt pedig az utazó nincs kitéve annak a máshol divó rossz szokásnak, hogy a személyzet egész sorfialat képezve, kíván „szereucs utat.” Szoba ár 1 frttől feljebb, kiszolgáltatási díj (Service) nem számítatik. Minden utazónak tehát, ki jól és a mellett olcsón akar lakni a „Budapest szálloda” legmelegebben ajánlható.

SEUTTER EDE.

2787. sz.

kv. 1890.

Árverési hirdetmény.

A dárдай kir. járásbírószág mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Simon József bellyei lakos végrehajtatonak ifju Czövek Janos daróczi lakos végrehajtást szenvedő elleni 50 frt tökévelés és járulékaí iránti végrehajtasi ügyében a dárдай kir. bírószág területén levő Darócz községben fekvő a daróczi 47. sz. tjkvben felvett 163. hszsz. 150. sz. haz. udvar kertre 524 frt, az ugyanottani 199., 470. hszsz. alatti 1/4 telekre 273 frt és az 1/4 telek után a daróczi 9. sz. tjkvbeni legelőből alperest illető 1/100 részre 266 frt, a 129. sz. tjkvbeni erdőből öt illető 1/100 részre 55 frtban az árverést ezennel megállapított kikialtási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1890. évi szeptember hó 2-ik napján d. e. 10. óraker Darócz községben a jegyzői írodában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikialtási árón alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozők tartoznak az ingatlan becsárának 10% -át vagyis 52 forint 40 krajczárt, 27 frt 30 kr., 26 forint 60 krajczárt és 5 forint 50 kr-t készpénzben vagy az 1881: LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltattani.

Kelt a dárдай kir. járásbírószág mint telekkönyvi hatóságnál 1890. évi június hó 15-ik napján.

Fekete Gyula,
kir. alj-bíró.